

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2010

Start

Äntligen började scouterna för terminen! Simon hade längtat. Och nu var det dags. Han hade jättebråttom att få på sig scoutskjortan, hann knappt äta innan han stack iväg. Han skyndade sig så mycket så han kom till kyrkan 20 minuter för tidigt. Som tur var hade båda ledarna, Johanna och Oskar redan kommit så kyrkan och scoutlokalen var öppen.

- Vad ska vi göra idag, frågade Simon.

- Du var på hugget, sa Johanna, vi får väl se vad vi hittar på när de andra kommer.

Minuterna segade sig fram, men så hörde de att dörren öppnades och där stod Wilma.

- Hej, sa hon, visst är det idag vi börjar.

- Hej, och välkommen, sa Oskar.

Alex och Petter slet upp dörren och tumlade in och innan dörren hunnit slå igen så kom också Evelina och Niko.

- Är alla här, frågade Johanna

- Nej Martina saknas, sa Oskar. Är det någon av er som vet om Martina är på väg, fortsatte han.

- Hon sa hon skulle sluta i scouterna, sa Wilma.

- Sluta, är hon inte klok, det här är ju det roligaste man kan göra, nästan skrek Simon.

- Då blir ju patrullen Swampen utan sitt M, det går ju inte, sa Evelina tyst.

- Swapen, skrattade Alex.

- Sa hon varför hon tänkte sluta, frågade Johanna.

- Nej, sa Wilma, hon visste det nog inte själv. Och jag kunde ju inte tvinga henne.

- Det blir aldrig bra om man tvingar någon, sa Johanna.

- Jag vet, sa Niko, kan vi inte rita en stor teckning och skicka till henne och tala om att vi saknar henne. Swampen blir ju inte en riktig patrull utan alla finns med.

Det var en bra idé tyckte alla och så satte de igång. De letade reda på det största papper de kunde hitta, kriterior och färgpennor och så började de rita. Det var en innehållsrik teckning. Bilder från olika scoutkvällar med spårningar, trefotsbygge, eldning, fiske, trädklättring, knopar, träd, fåglar och mycket, mycket mer. Mitt i hela teckningen ritade de ett stort hjärta och så skrev de: Vi saknar dej Martina, vi skulle bli glada om du kom tillbaka till Swampen.

- Hoppas hon blir glad när hon får den här, sa Evelina.

- Det hoppas vi med, sa de andra, hoppas att hon vill komma tillbaka till oss.

När det var dags för andakten den kvällen, flinade Simon mot Oskar och sa: Ritar Gud teckningar till oss när vi inte vill komma till honom?

- Ja, det kan man säga, sa Oskar. Hela Bibeln är som en stor teckning där Gud försöker berätta hur gärna han vill att vi ska vara med honom.

- Bibeln, är väl ingen teckning heller, skrattade Niko, inte en endaste bild, bara en massa ord. Då är vår teckning finare.

- Du har rätt, sa Oskar, det är inte så mycket bilder i Bibeln, inte så fina och färggranna som ni gjort ikväll. Men precis som ni gjort en teckning till Martina för att tala om att ni saknar henne och vill att hon ska komma tillbaka till Swampen, likadant kan man säga att Bibeln är. Den berättar om hur mycket Gud älskar oss allihop. Den berättar en massa berättelser hur Gud har gjort för att vi ska förstå att han älskar oss. Och liksom ni har ett stort hjärta i mitten av er teckning, så är Jesus som ett stort hjärta i mitten av Bibeln. Han är det största beviset på att Gud älskar oss. I Johannesevangeliet står det så här: "Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte ska gå under utan ha evigt liv." Den delen brukar kallas för lilla Bibeln, eftersom den sammanfattar allt som står i den.